

Dannebrog

Mandag den 1. Maj 1905

Artikel på forsiden af avisen "Dannebrog" mandag den 1. maj 1905:

I Sibiriens Hjærte ved Vintertid

Direktør Falck fortæller om Hospitals-Expeditionen til Tankoj.

Vi byder Direktør Falck Velkommen hjem fra hans besværlige Vinterfærd til Baikalsøens Regioner og beder ham udtale sig om Expeditionens Forløb og Resultat.

„Ja, siger Direktøren, „det var jo en stor Ære for, Kjøbenhavns Pavillon-byggeri" og dermed for den danske Industri, at Hds. Maj. Kejsrerinde *Dagmar* betroede os Opførelsen af Hospitalet. Saa meget gladere er jeg ved at kunne sige, at vi har evnet at fuldføre det ingenlunde lille og meget besværlige Arbejde indenfor den kontraktmæssige Tid, samt at vi for selve Udførelsen har høstet den største Anerkendelse.

Men naar det er lykkedes, bør jeg først og fremmest ikke forglemme, at Kejsrerinde *Dagmar* har hjulpet os paa enhver Maade; dernæst kan jeg ikke noksom takke vor Gesandt, Kammerherre *Løvenørn*, der i hele denne Sag er gaaet i Spidsen, samt Kejsrerindens kontrollerende Kommissær, Kollegialassessor *von Nessler*, der under selve Opførelsen har været os den altid beredvillige, elskværdige og omsorgsfalde Raadgiver. Hans Deltagelse i Expeditionen vil for mig stedse være et kært Minde; som ingen anden har han bidraget til dens lykkelige Fuldendelse.*

„Hvor længe varede Expeditionen ?”

»Fire Maaneder, deri medregnet de 31 Dage, det tog at tilbagelægge Vejen fra St. Petersborg til Tankoj. Hospitalet overførtes i et Særtog paa 24 Vogne, desuden var der til Expeditionens Deltagere stillet en 2den Klasses Passagervogn til Raadighed.

Grundet paa den store udgaaende Trafik, og fordi vort Tog gik som Fragttog, var Fremgangen i den første Tid meget langsom, men dette Forhold blev hurtig ændret, idet vi paa Kejsrerindens Foranstaltning fik Lov til at gaa ind under Kategorien Militærtog. Ikke des mindre maatte vi af og til gøre ufrivillige Ophold. Ved Batraki ved Volgafloden standsedes vi saaledes, fordi der ude i Sibirien havde hersket en Kulde paa over 42 Gr. Celsius, som havde stoppet al Trafik, idet endog Lokomotivernes Damprør var frosne."

„Kunde De da selv holde Varmen i Kupeerne?"

„Ja, i den Retning var der intet i Vejen. Blæst kendte vi nemlig saa godt som intet til, og desuden fulgte der med Toget en Mand, hvis eneste Beskæftigelse var at holde Waggonerne varme.

Det blev naturligvis noget ensformig saaledes en Maaned igennem at rulle af Sted pr. Bane, men efter Omstændighederne havde vi det ganske hyggeligt inden Døre, og bl. a. formede Juleaften sig til en fornøjelig og stemningsfuld Fest.

Juleaftensdag kørte vi over vidtstrakte Prærier, hvor der ikke var Spor af Skov, det syntes derfor ikke at skulle lykkes os at faa noget Juletræ. Vi spurgte os imidlertid for, hvor vi kom frem, og endelig lysnede det. En Stationsforvalter ofrede os et enligt Træ, han havde i sin Have, og om det fejrede vi da vor Julefest. Medens der udenfor rasede en forrygende Snestorm, og Toget, forspændt Sneplov og to Kæmpelokomotiver, langsomt arbejdede sig frem, gik vi i Gang med Juleforberedelserne. Vi pyntede op med Flag, og efter at den obligate Julemad, Risengrød og Gaasesteg, var sat til Livs, sang vi en Julesalme, hvorefter jeg holdt en lille Tale, og derpaa fandt Uddelingen af Julegaver Sted. Jeg havde medbragt en Del Smaagenstande, Tobak og lign., som vakte megen Glæde, og da jeg sluttelig oprullede et lille Dannebrogflag, som det danske Generalkonsulat i St. Petersborg havde sendt med, blev der almindelig Jubel, og vi sang alle „Der er et yndigt Land“.

Hr. *von Nessler*, der forøvrigt i sin Tid har været ansat ved Diplomatiets, holdt i smukke Ord en Tale for vor elskede gamle Konge, og derpaa talte jeg for vor høje Protektrice, Kejserinde *Dagmar*, der saa godt havde sørget for vort Ve og Vel.

Begge Taler modtoges med rungende Hurraraab. Senere kom Punschebollerne frem, og Aftenen sluttede saa vellykket som mulig med Sang, Taler, Harmonika- og Grammofonmusik osv.*

„Men nu i Tankoj, hvorledes formede Livet sig dèr?*

„Med Slid og Kulde, men heldigvis saa godt som uden Sygdom. I den første Tid var det meget mildt - ikke højere end 10 Graders Kulde - men snart efter var vi om Morgenens, naar vi skulde begynde vort Arbejde, oppe paa 22-24 Graders Kulde. Særlig var der nogle Dage, hvor det var næsten umuligt at tage fat, før Solskinnet kom frem, idet en isnende Kuldegus fra Baikalsøen bredte sig over alt og alle. Vejret var iøvrigt næsten altid stille med meget Solskin.

Ved Ankomsten til Tankoj blev vi af Stedets Avtoriteter modtagne med en lille Højlidelighed, og da senere Grundstensnedlæggelsen fandt Sted, var der stor Indvielsesfest, der foretoges af Jærnbanens Præst, som først holdt en Gudstjeneste og derefter velsignede Grunden og det Trækors, som anbringes paa alle større Byggepladser. Efter at Gudstjenesten var til Ende, slog de forskellige Avtoriteter hver sit Søm i den første Bjælke.

Som Svar paa et Telegram, der i den Anledning afsendtes til Kejserinde *Dagmar*, modtog vi følgende Telegram fra Hendes Majestæts Livlæge, Professor *Veljaminoff*: „Hds. Majestæt har befalet at sende hendes hjertelige Tak til alle, der har været med til at lægge Grundstenen til Hospitalet.“

Under Hospitalets Opførelse havde vi forøvrigt Besøg af Kejserens Adjutant, Fyrst *Obolenski*, der udtalte sin Beundring over det udførte Arbejde og lovede at tale vor Sag hos Kejserinde *Alexandra*.

Den 21de Maj var Hospitalet færdigt og blev besigtiget af en Kommission, bestaaende af Fyrst *Dolgorukoff*, en højerestaaende Læge og Ingeniør. Den gav mig Attest for, at Hospitalet i alle Maader var tilfredsstillende, smukt, akkurat og solidt udført og i nøje Overensstemmelse med det, der i sin Tid var bygget til Kejserinde Dagmar i Anitschkoffpalæet i St. Petersburg.

Fyrsten gav derefter i Irkutsks slørste Hotel en elegant Middag, hvortil foruden Hr. von Nessler min Søn og jeg var indbudte, og i hvilken der desuden deltog mange Officerer og Jærnbaneavtoriteter med Damer.

- Vor Mission var dermed til Ende; vi tiltraadte Hjemrejsen, men undervejs havde jeg den Ære at blive modtaget i Privatavdiens af Hds. Maj. Kejserinde Dagmar paa Czarskoje Selo. Jeg afgav min Beretning og maatte vise alle mine Fotografier, som Hds. Majestæt besaa med stor Interesse, idet hun udtalte sin store Glæde og Tilfredshed over Arbejdets Udførelse.

Ja," slutter Direktøren, «jeg er jo baade stolt og glad over en saadan Anerkendelse, der i allerhøjeste Grad vil befæste ,Kjøbenhavns Pavillonbyggeri's Anseelse og Omdømme i det russiske Rige.»

Andr.